

Reisbrief 1 – dec 2015

Dag allemaal,

Hoeveel meer problemen kan een land verdragen. hoeveel is te veel. Dit arme land ..geen electriciteit (kathmandu heeft nu 58 uur per week) ,een aardbeving dat het middenstuk heeft vernietigd, watertekort en dan nu ook nog geen brandstof door een onofficiële blokkade van alle brandstof aan de grenzen naar India. geen gas om te koken ,geen bezine of diesel om te rijden en geen kerosine om normaal luchtverkeer mogelijk te maken.

Dit resulteert in enorme kilometerlange wachtende auto's en motoren op die plaatsen waar mogelijk zwarte brandstof te krijgen is. illegale houtkap om in ieder geval eten koken mogelijk te maken. (voor het ziekenhuis is een boom gestript en gehalveerd voor de bewaking kon ingrijpen) .Geen verwarming en gestoord vliegverkeer omdat in Kathmandu niet getankt kan worden.

Maar het ergst getroffen zijn de mensen die toch al niets meer hadden en die nu zonder enige vorm van basisvoorzieningen moeten overleven. Ja de ""arme "" toeristen zijn ook getroffen. Hun ochtendomelet en nog wat andere zaken worden niet gemaakt of gebakken omdat er geen gas is om het te vervaardigen . Verder maken zij zich niet druk over al deze zaken en dat is maar goed ook want zij steunen tenminste nog enigszins de economie.

Niet dat ik veel toeristen zie in het hotel waar ik zondagnacht heel laat aankwam omdat..

Een verrassingsbezoek had ik geland voor de eerste in de geschiedenis van Nepal Bachelors Fysiotherapie die op zondag 6 december hun bull zouden krijgen uitgereikt aan de Universiteit van Kathmandu Medical science.

Na 15 jaar opbouw heeft Nepal zijn universitaire opleiding fysio!!! met de masters in voorbereiding. kroon op veel en lang werken en stug volhouden.

Maar ...Etihad gooide bijna roet in het eten. Bij inchequeen in Abu Dhabi was mijn stoel opeens verdwenen . Navragen duurde eeuwen en nadat ze eindelijk hadden gevonden waar de fout lag was het vliegtuig aan zijn gewicht ,hetgeen wilde zeggen dat in verband met de brandstof problemen er geen overload mocht zijn en dat was dus. nonde pie 58 kg en dertig bagage....stond buiten sip te kijken.

Ik werd wel keurig met champagne in de business lounge geparkeerd maar de tijd drong en verrassing is geen verrassing als je te laat komt...

Het kwam goed ;natuurlijk kwam het goed ,dank zij een auto uit hotel en welwillend mensen die een auro regelden (met benzine) naar de Medische universiteit van Kathmandu voor convocation day.

Daar stonden ze dan alle twaalf met hun kleedjes aan en hoedjes met kwastje te huilen van blijdschap. Het was een historisch moment. Zooo mooi!

Nu op naar masters. De voorbereidingen tot een inhoudelijk en kwalitatief goed curriculum zijn in volle gang. De tutores zijn nu allen Nepali. Het hoofd van de Bachelor in opleiding tot epidemioloog in Noorwegen en de Stichting heeft verleden week de aansluiting WCPT betaald.

In 2016 zal onder onze leiding voor de laatste keer het blok Pelvic Floor worden gedoceerd en dan neemt de Universiteit het over met eigen gekwalificeerde krachten. Mooi toch!

Een heerlijke dag met allemaal studenten die met hun ouders en familie genoten van het bijzondere moment..

Maar toen.... Duhklikel Kathmandu is nogal een eindje van elkaar en convocation day was boven op een berg ruim een uur lopen naar beneden.

Geen taxi, geen auto.. geen benzine en een jurk aan en een soortement hakjes..

Dan maar liften in Nepal... mijn tas lag bij Dinesh en Sunita in huis. Ik had nog duizend rps (10 eur) geen paspoort. Jas niks...

Auto. Gestopt en gevraagd waarheen (in het Nepalees). Enfin naar Kathmandu dus. Meer dan 1 uur rijden. Ze waren wel goed maar niet gek en ik werd keurig (erg bedankt) gedropt op de ringweg. En zowaar geluk. De taxi die ik aanhield was bereid me naar het hotel te vervoeren voor de 1000 rps die ik had. Geluk gehad!

Sunita en ik hadden afgesproken naar Besisahaar te gaan omdat de toestand daar niet erg goed is en we wilden zien in hoeverre acuut hulp nodig was.

Het was niet mogelijk om een auto te huren met benzine. We waren aangewezen op openbaar vervoer en zo vonden we onszelf terug voor de 8 uur durende trip naar Lamjung in een microbus met 20 anderen daar waar er 12 in passen. Ik noem dat altijd de sardines truuk... Je zit zo op elkaar dat de slechte wegen en het gehobbel niets meer uitmaken want de lichaamsdelen van alle passagiers passen gewoon feilloos in elkaar.. En wat doen anderen dan op deze svchitterende ""autoweg""

De A 1 is beroemd om zijn weg is opeens weg problemen, zijn crossende India trucks, zijn ravijnen en de bijpassende erin stortende bussen, maar is ook een scala van prachtige momente...

Slaapje doen op de autoweg? Geen probleem voor ...honden? midden op de weg.. Koeien meestal ernaast. mensen? onder de vrachtauto...

Geiten hoeden? leuk toch? Autootje wassen. of zelfs je kleren? De van berg komende watervalletjes zijn een gratis en extra kraantje.

Tent opzetten met groenten of fruit. prima! Naar school in uniform... weg is breed genoeg. Met drie en passeren in een bocht... moet kunnen. en helemaal geen weg en dan nog rijden? ook goed en dit alles omzoomd met langgerekte dorpen met dorpskranen waar wordt gewassen gebaad water gehaald gekookt enfin het hele scala van het Nepali leven zich afspeeld en invulling geeft aan een afstand die slechts 160 km is maar 7 uur bedraagt.

Nu er geen brandstof is wordt elke auto of bus die rijdt extra volgeladen met mensen en op de bus bevinden zich dan ook nog eens dertig of meer mensen met geiten, kippen en verder vleeswaar, een schitterend gezicht maar natuurlijk niet ongevaarlijk.

Wij Sunita en ik bereiken echter Besiahar in gehusselde maar goede staat.

Het ziekenhuis ziet er niet goed uit. Was er al schade door de aardbeving een hevige moesson deed de rest. Er zijn dringend onderhoudswerkzaamheden nodig en dat is ook waarom we er zijn. We bekijken de schade en overwegen om het laatste blok van studenten te combineren met een werkploeg die de restauratie gedeeltelijk gaat uitvoeren omdat tot op heden de overheid nog niets heeft gedaan. Wel is er een gynaecologe aangenomen die echter niets weet van chirurgie. Ze kan nog net een keizersnede uitvoeren maar dan heb je het wel gehad. Maar keizerssneden worden door bijna iedere doc in Nepal uitgevoerd omdat het meestal geen kwestie van kiezen is. Snij je niet dan sterft de moeder (en het kind) en snij je wel en gaat het fout dan sterft de moeder maar heb je (vaak) het kind levend eruit. Tel erbij dat het een relatief makkelijke ingreep is en dus... Dus wat betreft de gynaecologe hebbe we te vroeg gejuichd. Willen we haar opleiden dan moet er toch een (Nederlandse) ervaren chirurggynaecoloog of Savanna of dr Binod dat doen. Wanneer / in April. Maar dan krijgt deze dame haar eigen baby.... Nepalese oplossing is snel gevonden. Echtgenoot is chirurg en hij kan de uterus ectirpatie ook wel leren dan is dat mooi meegenomen. Tja Even overdenken dus.

Er zijn nogal wat orthopaedische operaties uitgevoerd na de aardbeving en de materialen vanuit Rotterdam ziekenhuis zijn bijna op.

Goed nieuws is wel dat de operatietafel heel top is, de lamp het goed doet de zonnepanelensysteem perfect werkt... maar ook daar is werk aan de winkel... nadenken hoe dit gestructureerd en opgelost kan worden.

In de planning staat dat het ziekenhuis in twee jaar wordt overgedragen aan de community, maar dan moet een ander wel in orde zijn.

Sunita en ik zijn de enige gasten in het MONGOLIAN, er is geen buitenlander te zien en ook onderweg zijn we niemand tegengekomen die maar op een toerist of een witte lijkt. In het stadje ben ik vandaag de enige witten. Kindjes vinden dat wel heel interessant en wijzen en roepen. Al zijn ze wat bang en verlegen. We relen in ieder geval een stuk kip (waar is de rest) en nemen die mee om bij de Dahl Bath te kunnen eten. Gelukkig is de gastheer van Mongolian bereid voor ons eten te maken zodat we dus helemaal lekker naar bed kunnen om 20.00 uur aangezien er geen electriciteit is en de generator op diesel draait (die er ook niet is), maaaaar wat er wel is, is warm water want ons manneke heeft de zonnepanelen aangezet voor onze komst. Ik kan hem wel zoenen. Ware het niet dat hij rookt en duidelijk zelf geen gebruik heeft gemaakt van het warme water. De douche lekt, de toilet spuit water aan de achterzijde, de kraan is los maar het water heerlijk, zodat we warm in bed kunnen (er is ook geen verwarming en 5 graden).

De hele volgende dag staat in het teken van wat er in de nabije toekomst door wie dan ook gedaan moet worden en dat resulteert in vele kopjes Nepali chia. (thee met kruiden) en we ontkomen ook niet aan een dahl bath (rijst en linzen) en vele praatjes op weg terug naar Mongolian en dat levert ons dan weer een microbus terug naar Ktm op voor 5 euro al moet dat dan wel weer als sardines in een blikje. We stoppen tich keer omdat het mandarijntijd is in Nepal en eenieder zich half onlangs

eet aan deze Suntala,s daar fruit doorgaans niet te betalen is en er mandarijnen te over zijn in deze maand .De beroemde Anita van Kamal kan er twaalf achter elkaar eten!De mandarijnen discussie is een verhaal waard ,maar dat een andere keer.

Kathmandu is leeg en toch erg vervuild .Overal zie je mensen sjokken met hout om te kunnen koken.Alle elektrische rijstkokers zijn uitverkocht ,maar met uitvallende electriciteit is ook dat geen zekere mogelijkheid.het verbaast me zeer dat kleine Simon belt om te zeggen dat de electriciteit over een uur uitvalt en hij dus nu al rijst gaat koken voor de avond!8 jaar oud....Wat slim!De situatie wordt langzaam nijpend omdat de stad niet voorzien kan worden van voedsel en waar voedsel is kan het niet (meer) bereid worden.Toch zie ik nog overal lachende gezichten en worden er grapjes gemaakt over de situatie.Morgen ga ik kijken hoe het met de mensen is die hierachter in tenten leven na de aardbeving en die de moesson doorstaan hebben en nu ook nog de winter ingaan terwijl wij al klagen dat er geen verwarming is.

Het dovenhostel heeft zich gemeld dat ze de kinderen geen warm eten meer kunnen geven en overwegen om ze naar huis te sturen.We gaan zien of we op de zwarte markt morgen gas kunnen scoren of wat kerosine.

Voor nu een goede nacht en spoedig meer vanuit Nepal.

Mariet